

forestiller sig, at vi skal have en europæisk forsvarsminister, som skal have sin egen hær. Jeg har ikke hørt om et eneste parti eller et eneste medlemsland, der tænker i de baner.

Det, vi siger, er, at der er behov for et europæisk forsvarssamarbejde, og det er det, vi skal diskutere på regeringskonferencen. Og når hr. Steen Gade er parat til at støtte FN-operationer, forudsætter det vel også, at der er en samarbejdsorganisation, som kan bruges i den forbindelse, og da vi ikke kan bruge NATO i alle situationer, specielt ikke i de situationer, som måske alene vedrører Europa, er der så ikke efter SF's mening et behov for at få etableret det forsvarssamarbejde på en sådan måde, at det ikke ødelægger NATO-alliancen, men kan fungere i de situationer, hvor opgaven tilhører os som europæere?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Hr. Steen Gade rejser spørgsmålet, hvorfor en række borgerlige partier taler så meget om udenrigs- og sikkerheds- og forsvarspolitikken i EU, og det synes jeg hr. Steen Gade fortjener et svar på.

Svaret er selvfølgelig, at man én gang har lært i Europa, hvad det betød, da man efter en verdenskrig troede, at man bare kunne lægge sig ned og fjerne alt, hvad der hed forsvar, og at der aldrig mere ville blive krig, og hvad ved jeg. Det, som man lærte af 1920'erne og 1930'erne, var jo, at der altså er mennesker, som man ikke kan tale med uden også at have en magt bag sig, hvis tingene udvikler sig.

Efter 1989 var der også den misforståelse. Hele den lirumlarum om, at NATO kan nedlægges, og at forsvaret kan nedlægges, og at vi alle sammen kan være fredelige, hørte vi jo også efter 1989, ikke fra SF, men fra andre grupper. Og dér er det, at nogle af os meget gerne vil gå det skridt videre at sige, at Europa altså ikke er blevet sikkert nok til, at der ikke skal være et militært samarbejde og en fælles forsvars- og udenrigspolitik.

Når det så er sagt, tror jeg også, at hr. Steen Gade vil medgive mig, at der er en række partier, bl.a. mit eget, der har talt meget for den civile sikkerhedspolitik: Øststøtte, investeringer, åbning af grænserne for handel og alle disse ting. Det er vi jo enige om er forudsætningen. Det, der er problemet, er bare, at hvis det ikke er nok og f.eks. supernationalister eller andre galninge pludselig kommer til magten i store nabo-

nationer, er det nødvendigt, at der også er et militært beredskab. Derfor er CD modstander af besparelser på forsvaret, for vi tror ikke på, at den sikkerhedspolitiske situation i Europa har ændret sig, men mener, at det stadig væk er nødvendigt at være beredt, hvis alt det venlige og civile kikser, som det gjorde i 1920'erne og 1930'erne.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Steen Gade mener, at man bør stemme for regeringens dagsordensforslag på grund af dets indhold.

I den forbindelse må jeg for det første sige, at jeg er enig med fru Elisabeth Arnold i, at der helt klart er en fundamental forskel på de to dagsordener, når man ser på procedurer, og når man ser på, hvordan efterårets forløb skal være: Den ene dagsorden taler om at inddrage unionsmodstanderne i forhandlingerne, mens den anden taler om, at forhandlingerne skal føres her i Folketinget mellem de partier, som lavede det nationale kompromis, og det er naturligvis to vidt forskellige rammer.

Jeg er naturligvis glad for, at hr. Steen Gade giver tilsagn om, at han også i Europaudvalget sammen med os andre vil arbejde for, at unionsmodstanderne bliver inddraget, men jeg må give fru Elisabeth Arnold ret i, at de to dagsordener er direkte modstridende.

Dernæst må jeg sige, at en yderligere årsag til, at vi fra Enhedslistens side må stemme imod regeringens dagsordensforslag, er, at indholdet decideret er forkert, i hvert fald set fra et unionsmodstandersynspunkt:

Hr. Steen Gade nævnede de østeuropæiske landes optagelse i EU. Men vi har ikke sagt, at vi ikke vil have de østeuropæiske lande ind i EU; vi har bare sagt, at vi ikke vil være med til at underskrive en blankocheck til regeringen, så den kan tage ned og sælge de små landes indflydelse. Der er jo lagt op til, at det er de små lande, der skal betale regningen. De store lande skal bevare eller forøge deres indflydelse, når der kommer flere lande ind, men det er de små lande, der skal betale regningen derved, at de mister stemmewægt og måske endog mister deres kommissærposter og deres andele i formandsposten. Det er jo forhandlingen om det, der ikke gives nogen som helst præcisering af i dagsordenen; dagsordenen konstaterer bare, at det skal ske. Man tager ikke afstand fra, at der kommer til at ske en indskrænkning af de små